

Η πνευματικότητα και η οσιακή κοίμηση του γ. Ιακώβου Βαλοδήμου(†15-2-1960)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](http://www.pemptousia.gr)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=56826>]

Όταν έβλεπε κανείς για πρώτη φορά τον π. Ιάκωβο, δεν μπορούσε να του δώσει καμία σημασία. Ήταν ένα γεροντάκι, σχεδόν ατημέλητο. Όταν όμως το πλησίαζε καλά, διέκρινε, ότι μέσα σ' αυτό το γεροντάκι ήταν πλούσια η χάρις του Αγίου Πνεύματος. Ο άνθρωπος αυτός με τους αγώνες του και την χάρη του Θεού είχε φθάσει στην αναγέννηση. Ο νους του φυσικά και αβίαστα στρεφόταν πάντοτε προς τον Θεό. Ζούσε με Αυτόν.

Η πνευματικότητά του ήταν αποτέλεσμα, κατά πρώτον λόγο, της αδιάλειπτης προσευχής. Όπου βρισκόταν και όπου στεκόταν έστηνε αμέσως τον ασύρματο της προσευχής και επικοινωνούσε με τον πνευματικό κόσμο. Το μυαλό του εντρυφούσε στη θεωρία των κριμάτων του Θεού. Ήταν και φιλακόλουθος. Ποτέ του δεν παρέλειπε την ακολουθία. Τη διάβαζε όχι μόνον, όταν έμενε στο Μοναστήρι του και είχε το πρόγραμμά του και την ησυχία του, αλλά και όταν ταξίδευε μακριά. Είχε πάντοτε μαζί του ένα ντορβά με κάτι μεγάλα βιβλία μέσα. Ήταν η Παρακλητική, το Τριώδιο, το Ωρολόγιο, τα Μηναία κ.λ.π.

Η πνευματικότητά του οφειλόταν, δεύτερον, στα μυστήρια. Είχε μυστηριακή ζωή. Λειτουργούσε στο Μοναστήρι του τακτικότετα. Σχεδόν κάθε ημέρα. Αρχιζε στη μία τα μεσάνυχτα και τελείωνε τα ξημερώματα. Άλλοτε άρχιζε το μεσημέρι τη Λειτουργία. Λειτουργούσε για να κοινωνεί των Αχράντων Μυστηρίων. Κάποτε ένας

καθηγητής Πανεπιστημίου του είπε μετά τη θεία Λειτουργία, γιατί να κουράζεται στην ηλικία των 87 ετών με το να λειτουργεί και του απήντησε: «Για να πάρω ψύχα (λίγη) δύναμη».

Το βράδυ, όταν επρόκειτο να λειτουργήσει και κοινωνήσει την επομένη, είναι ζήτημα αν κοιμόταν. Προσευχόταν και χαιρόταν, διότι θα ερχόταν ο Θεός να μείνει μέσα του. Όταν μιλούσε για το μυστήριο της θείας Κοινωνίας γινόταν άλλος άνθρωπος. Από ένα αδύνατο γεροντάκι που ήταν, γινόταν ένας γίγας με νεανική φλόγα. «Είναι», έλεγε, «άριστον μέσον για την πρόοδό μας και τον καταρτισμό μας το “θα κοινωνήσω, εκοινώνησα”». Με το να περιμένει να κοινωνήσει περνά ο Χριστιανός το χρόνο του αγωνιζόμενος και προσέχοντας. Με το να σκέπτεται κατόπιν ότι κοινωνήσε και φιλοξενεί μέσα του τον Θεό, πάλιν προσέχει μέχρις ότου αρχίσει η προετοιμασία για να κοινωνήσει πάλι κ.ο.κ.

Πώς πήγε και ενταφίασε τον αδελφό του στο Άγιον Όρος

Το 1955, αφηγήθηκε σε γνωστό του ιερέα το περιστατικό του θανάτου και της ταφής του αδελφού του.

«Παπακώστα παιδί μου, έκανα την προσευχή μου και παρεκάλεσα τον Θεό να με αξιώσει να πάω στο Άγιον Όρος για να χαιρετήσω, εκεί τον αδελφό μου μοναχό, που έχω 40 ολόκληρα χρόνια να τον δω. Με φώτισε η Παναγία και πήρα την απόφαση να υπάγω ταξίδι. Παρεκάλεσα δε τον Κύριον να με αξιώσει και βρω ζωντανό τον αδελφό μου, που τώρα είναι 90 χρονών και, αν θέλει ο Θεός να τον θάψω με τα χέρια μου. Ξέρεις, μάτια μου, είδα τον αδελφό μου, τον αγκάλιασα και φιληθήκαμε. Επάνω στην αγκαλιά μου ξεψύχησε. Ευλογητός ο Κύριος, που αξιώθηκα να τον ενταφιάσω με τα χέρια μου».

Μετάβαση στην Κωνσταντινούπολη

Ο π. Ιάκωβος δεν ήταν μόνο ο άνθρωπος της προσευχής αλλά και της προσοχής· της άγρυπνης μάλιστα προσοχής. Όταν τη Μ. Τεσσαρακοστή του 1955 τον κάλεσαν στην Κωνσταντινούπολη, για να εξομολογήσει τους πιστούς,

δυσκολεύθηκε πολύ για να αποφασίσει, για να μην αναγκασθεί να βγάλει τα ράσα. Εκεί, ως γνωστόν, οι Τουρκικές αρχές απαγορεύουν το ράσο. Αλλά και να μην υπακούσει στη φωνή του καθήκοντος; Φόρεσε, λοιπόν, απ' έξω από το αντερί του και μέσα από το εξώρασό του ένα μαύρο και μακρύ παλτό. Όταν πλησίασε στον έλεγχο των Τούρκων, έβγαλε μόνον το εξώρασο, το δίπλωσε στο χέρι του και, φορώντας το παλτό, πέρασε ανενόχλητος. Μόλις απομακρύνθηκε το ξαναφόρεσε και κυκλοφορούσε με το ράσο καθ' όλον το διάστημα της παραμονής του στην Πόλη.

Η εκεί παραμονή του έφερε πολύ πνευματικό καρπό. Εξομολόγησε πολύ κόσμο.

Η φωτογραφία του.

Δεν είχε φωτογραφηθεί ποτέ. Η δε φωτογραφία του, που υπάρχει, ελήφθη εν αγνοία του. Κατέβηκε κάποτε από την Ήπειρο στο Αγρίνιο, διότι είχε χαθεί το φως του. Η θλίψη του ήταν μεγάλη, διότι δεν θα έβλεπε πλέον να διαβάζει τις αγαπημένες του Ακολουθίες. Ο οφθαλμίατρος, του είπε να επανέλθει μετά τρίμηνο, οπότε θα είχε χαθεί τελείως το φως του, προκειμένου να γίνει εγχείριση καταρράκτη. Πέρασαν οι τρεις μήνες και ο π. Ιάκωβος δεν ξαναγύρισε, διότι ξαναβρήκε το φως του. Ποιός ξέρει με πόσες προσευχές!

Μετά την επίσκεψή του τότε στον οφθαλμίατρο ο συνοδός του τον πήγε και σ' ένα φωτογραφείο και τον φωτογράφησε, χωρίς να το καταλάβει. Όταν κατόπιν του αποκάλυψαν, ότι εκεί που πήγαν του επήραν φωτογραφία, είπε: «ούτε καλό, ούτε κακό είναι».

«Παραμενείς τω μοναστηρίω; »

Την υπόσχεση που έδωσε κατά τη μοναχική κουρά του, ότι θα παραμείνει μέχρι το θάνατό του στο μοναστήρι του, ο Ιερομόναχος Ιάκωβος την τήρησε μέχρι τέλους της ζωής του.

Πολλές φορές τον κάλεσαν να εγκατασταθεί στα Ιωάννινα, το Αγρίνιο ή την Αθήνα μεταξύ πνευματικών αδελφών, που τον αγαπούσαν και θα είχε όλες τις ευκολίες και ιδίως τώρα στο βαθύ γήρας. Αλλ' αυτός προτιμούσε τη σκληρή ζωή της στερήσεως στο φτωχό Μοναστηράκι του. Το γιατί το βλέπομε και από μια φράση του, που είπε κάποτε.

Ήταν κατάκοιτος και άρρωστος βαριά. Περίμεναν οι γύρω του να πεθάνει. Ήταν Μ. Παρασκευή. Είχε μεγάλη επιθυμία να σηκωθεί και να πάει στην Εκκλησία. Όλοι τον απέτρεπαν. Του έλεγαν, ότι θα ήταν παράτολμο και επικίνδυνο. Αυτός όμως συρόμενος πήγε. Προσευχήθηκε στον Εσταυρωμένο με πίστη και έγινε καλά.

Επέστρεψε μετά την Ακολουθία υγιής. Θαύμαζαν όλοι για το γεγονός. «Δεν πεθαίνω», είπε, «ακόμη. Με αφήνει ο Θεός, για να ξυπνώ καμιά ψυχή εδώ επάνω».

Η αγάπη προς το μοναστηράκι του τον έκανε να επισκεφθεί την Αθήνα. Ήταν

ετοιμόρροπο και ήρθε να ζητήσει χρήματα, για να το επισκευάσει, παρ' όλα τα ογδονταπέντε του χρόνια. Επισκέφθηκε και τον από Ιωαννίνων Αρχιεπίσκοπο Σπυρίδωνα, ο οποίος γνώριζε την αγιότητά του. Τον βρήκε πρόθυμο. «Ό,τι θέλει ο πάτερ Ιάκωβος, που πάτησε τη νάρκη και δεν έπαθε τίποτε» είπε.

Όταν επισκεύαζε το Μοναστήρι αρρώστησε. Πήγε στο γιατρό. Του συνέστησε ανάπαυση και αυστηρότατη δίαιτα. Αλλ' αυτός δεν ευκαιρούσε να καθίσει. Έπρεπε να δούλεψει στο Μοναστήρι. Ούτε τα μέσα είχε για να κάνει δίαιτα. Ήταν πτωχός. Επί πλέον ήταν και η νηστεία του Δεκαπενταύγουστου και δεν είχε τίποτε άλλο από φακές, που ήταν τελείως αντίθετες στην ασθένειά του. Το μόνο που έκανε μετά τον γιατρό, ήταν να πάει στην Εκκλησία και να παρακαλέσει τον προφήτη Ηλία. «Άγιέ μου Ηλία, βάλε το χέρι σου. Έχω βλέπεις μαστόρους. Τί θέλεις να μείνει το μοναστήρι σου;».

Εξακολούθησε εντατικά τη δουλειά του και έτρωγε καθ' όλον τον Δεκαπενταύγουστο μεσημέρι – βράδυ φακές. Όταν τελείωσε, τον είδε πάλιν ο γιατρός, ο οποίος δεν βρήκε ούτε ίχνος από την ασθένειά του. «Βλέπεις, του λέγει, για να κάνεις ό,τι σου είπα, έγινες τελείως καλά». Και που να ήξερε, ότι έκαμε τελείως τα αντίθετα!

Η εκδημία του

Ο π. Ιάκωβος ζούσε για τη Βασιλεία των ουρανών, την οποίαν προγευόταν απ' εδώ. Αυτήν ευχόταν και σε κάθε συνομιλητή του. «Καλά στερνά» έλεγε. Τίποτε από τον κόσμο αυτό δεν του τράβηξε την καρδιά. Αντιθέτως έκανε μεγάλη άσκηση. Ενενήντα χρόνια είχε στην πλάτη του. Τώρα ήλθε το πλήρωμα του χρόνου.

Ήταν άρρωστος από τον Φεβρουάριο του 1959. Έπασχε από ουρία και χρόνια ημικρανία. Τον Μάιο του 1959 έγινε θαυματουργικά τελείως καλά. Ξανααρρώστησε πάλιν τέλος του 1959. Κατέβηκε στο Νοσοκομείο του Χατζηκώστα των Ιωαννίνων. Δεν φανταζόταν κανείς ότι θα έφευγε. Νόμιζαν ότι κάτι θα γίνει και θαυματουργικά πάλιν θα σηκωθεί ο π. Ιάκωβος, όπως και τόσες άλλες φορές. Αυτός όμως προαισθανόταν την αναχώρησή του και έλεγε σε κάθε επισκέπτη του. «Καλή αντάμωση». Μέχρι τέλους διατηρούσε την διαύγεια του πνεύματός του.

Ο π. Ιάκωβος κοιμήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου 1960. Όλοι όσοι το άκουσαν έμειναν εμβρόντητοι. Θα έμεναν ορφανοί. Ήταν πατέρας και όλων το στήριγμα στον αγώνα της αρετής. Ήταν ο πρωτοπόρος οδηγός που τους έδειχνε τον ουρανό. Τρέχουν λοιπόν στο Ναό του Αγ. Νικολάου, που είχε εναποτεθεί το άγιο σκήνος του, για να πάρουν την ευχή του και να τον δουν για τελευταία φορά.

Ο π. Ιάκωβος είχε αφήσει εντολή να ταφεί στο αγαπημένο του Μοναστήρι, με το

οποίον είχε συνδεθεί με τόσους πνευματικούς αγώνες, αγνώστους βεβαίως σε εμάς, γνωστούς όμως στον Θεό, από τον οποίο θα λάβει τώρα τον «στέφανον της ζωής». Τα Ζαγόρια εκείνες τις ημέρες είχαν αποκλεισθεί από το πολύ χιόνι. Οι ευσεβείς, που τον συνόδεψαν υπέφεραν πολύ στη διαδρομή. Η αγάπη τους όμως προς τον π. Ιάκωβο τα υπερνίκησε όλα. Βρήκαν μπουλτόζες, άνοιξαν από τα χιόνια το δρόμο και τον πήγαν κατά την επιθυμία του στον προφήτη Ηλία του Μονοδενδρίου, όπου και ετάφη.

Ταπεινή υπήρξε η έξοδός του από αυτόν τον κόσμο, όπως ταπεινή υπήρξε και όλη του η ζωή. Η είσοδός του όμως στη Βασιλεία του Θεού ήταν ασφαλώς θριαμβευτική. Ευαρέστησε τον Θεό. Ο Θεός απέδειξε και στην παρούσα ζωή ότι δέχθηκε τους αγωνές του, διότι του παρείχε θαυματουργικά την προστασία, όπως είδαμε. Ο δε π. Ιάκωβος, από τη Βασιλεία του Θεού, στην οποία είναι ασφαλής και ευτυχής, μας φωνάζει. «Παιδιά μου προσοχή από τον μισόκαλο, προσοχή από την αμαρτία. Μη σας παρασύρουν τα μάταια. Αγάπη στον Κύριό μας και στον πλησίον μας. Σκοπός σας ο Παράδεισος, τα «επηγγελμένα αγαθά».

(Επεξεργασμένα αποσπάσματα από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτου Χαράλαμπου Βασιλόπουλου, Ένας Σύγχρονος Άγιος, Εκδόσεις «Ορθόδοξος Τύπος», 1992)